

[Svend Auken]

pengene, som man skærer ned med på det sociale område, til fordel for lettelser i forhold til de rigeste mennesker herhjemme.

Endelig dette om stabiliteten. Det, lønmodtagerorganisationerne har udtalt sig om, og som finansministeren vistnok også rigtigt fik refereret, er dagpengeaftalen mellem regeringen og Socialdemokratiet. Den er vi alle godt tilfredse med, fordi vi jo dér undgik alle de katastrofer, der var lagt op til i arbejdsministerens oprindelige forslag.

Når vi siger ustabilitet, er det, fordi man baserer sig på et parti som Fremskridtspartiet, hvis grundsynspunkter ligger langt væk fra den midterlinje, der ellers normalt bestemmer dansk politik, og som får lov til at indgå en aftale med regeringen om finansloven uden at forpligtes til at stemme for det lovforslag, som er resultatet af aftalen.

Hvis ikke Socialdemokratiet allerede i juni måned sidste år havde sagt, at vi ikke ønsker et tredje folketingsvalg inden for 18 måneder, så ville den normale parlamentariske konsekvens af et så usædvanligt og så uacceptabelt parlamentarisk forløb naturligvis have været, at vi ikke havde fået vedtaget nogen finanslov her i dag.

Jes Lunde (SF):

Jeg skal ikke forlænge debatten meget på dette sene tidspunkt. Jeg tror snart, at hver eneste sten i debatten er blevet vendt.

Det, der kalder mig herop, er, at finansministeren er ked af, at vi ikke har diskuteret nok økonomi i dag. Til det vil jeg sige, at jeg syntes, det var rimeligt ved denne lejlighed at holde en mere holdningspræget tale, fordi de ændringer, vi ser på finansloven i år, i høj grad markerer en holdning fra regeringens side. Finansloven markerer en holdning i fordelingspolitikken ved at tage fra de dårligst stillede og give til de rigeste. Den markerer en holdning gennem privatiseringspolitikken, og jeg synes, det var vigtigt at markere det alternative syn, vi har på de sager.

Men jeg kan da ikke forstå, at finansministeren er ked af, at vi ikke snakker økonomi, for det er da oppositionens yndlingsemne. Finansministeren kan frit bestemme selv, hvad det er, vi skal diskutere. Skal vi diskutere, hvorfor det er lykkedes for de borgerlige på 6 år at fordoble udlandsgælden? Er det det, finansministeren

gerne vil have en lang debat om? Jeg er med til enhver tid. Ønsker finansministeren, at vi skal diskutere, hvorfor arbejdsløsheden er lige så høj nu som for 6 år siden, da de borgerlige kom til? Er det det, vi tager en diskussion om? Jeg er parat når som helst. Det er jo situationen, og det var derfor, vi troede, at debatten var ved at være udtømt.

Regeringen har ikke kunnet præstere nogen resultater andet end nedgang på alle fronter. Når det har været situationen i 6 år i træk, så bliver vi andre jo kede af at gentage os selv hele tiden. Men nuvel, hvis finansministeren har et stort behov for det, så deltager jeg gerne i en fornyet diskussion om det. Jeg tror bare ikke, der er mere lydhørhed for det i dag. Men når som helst, hr. finansminister, så lad os tage en duel om det.

Behnke (FP):

Finansministeren forklarede i sit indlæg, at regeringen var enig med Fremskridtspartiet i, at skattetrykket var for højt, og at regeringen var enig med befolkningen i, at skattetrykket var for højt. Finansministeren refererede så korrekt fra førstebehandlingen, hvor alle partier tilkendegav, at man ikke var interesseret i, at skattetrykket skulle stige.

Men så går finansministeren over til at sige, at hvis der skal være skattelettelser, så skal det ske under meget snævre forudsætninger, og dér skiller vandene. For mens finansministeren og regeringen tror, at forudsætningerne skal komme først og så skattelettelserne bagefter, så er det Fremskridtspartiets opfattelse, at hvis vi lempet på skattetrykket, så kommer forudsætningerne. Forudsætningerne bliver en følge af skattelettelserne.

Der er imidlertid et sted, hvor vi kan mødes på midten – det var det, vi nævnte under de forhandlingsrunder, der har været – nemlig at vi kunne imødekomme regeringens ønske om ikke at forøge den disponible indkomst. Samtidig kunne regeringen så imødekomme Fremskridtspartiet på spørgsmålet om den skattefri bundgrænse, altså at man laver det, der populært er blevet kaldt en sømandsskatteløsning for hele arbejdsmarkedet. Bruttolønnen kan sættes ned til gavn for arbejdsgiversiden, hvad enten arbejdsgiversiden er privat eller offentlig. Der kommer ikke et øget forbrug hos befolkningen, men vi kan alligevel høste alle gevin-